

[Jørgen Estrup]

dermed omkostninger, men så sandelig også til bevogtning. Og før man går ind i sådan nogle overvejelser, var det måske rimeligt at overveje andre muligheder.

Der er ingen tvivl om, at selv om man kan påpege, at hjemmевærnsvåben altså bruges i en række tilfælde, hvor de bestemt ikke burde bruges, og dermed også er med til at forvolde ulykkelige begivenheder, er den største del af tilfældene jo altså netop selvmordssituationer, hvor det vist er ligegyldigt, om der var hjemmевærnsvåben eller andre våben til stede. Personer i så ulykkelige omstændigheder finder en udvej, og jeg tror ikke, man skal blande de to ting sammen.

Derfor synes jeg, man skal se mere på det, som nu netop også på forsvarsministerens foranledning sker, nemlig hvem det er, man sætter i besiddelse af den slags våben, hvem det er, man giver licens. Hjemmевærnet skulle jo nødig udvikle sig til en spejderklub for folk med den rigtige forsvarsvilje, men uden evne til at sætte denne ind i de rigtige rammer. Det mener jeg er nok så vigtigt. Det er et alvorligt problem, og derfor ser jeg frem til resultatet af udvalgsarbejdet.

I øvrigt synes jeg nok, nogle af ordførerne – måske lidt inspireret af forsvarsministerens bemærkninger om, hvad der var hjemmевærnets idégrundlag – har hidset sig lovlig meget op. Hvis vi skal forsvare hjemmевærnets idégrundlag med, at man skal have lov til at have håndvåben og skarp ammunition i skabet hjemme, synes jeg egentlig, vi er lidt langt ude. Jeg er helt overbevist om, at hjemmевærnet kan begrundes meget bedre, men hvis det er dér, diskussionen er ved at havne, tror jeg, vi skulle overveje at genoptage hele diskussionen af, hvad der er hjemmевærnets idégrundlag.

Det troede jeg egentlig ikke var baggrunden for dette forslag, og derfor kan jeg på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi heller ikke kan tilslutte os det.

Arne Melchior (CD):

Parader er nødvendige, om ikke helt afgørende led i et værns virke, og paradeforslag kan jo heller ikke undgås i et parlament, men det er glædeligt at konstatere, at den parole, der udgår fra denne debat, er nøjagtig den modsatte af den, som forslagsstilleren i et anfald af naivitet måske havde håbet på. Selv den radikale ordfø-

rer – det var vel den eneste, der sådan lidt halvrealistisk kunne håbes på – måtte afvise forslaget. Det skete halvhjertet med en snak om, at det ikke skulle være spejderdreng. Jamen hvordan kan man bebrejde andre ordførere, at de hidsede sig vel meget op og dramatiserede hjemmевærnets hensigt og formål, når man selv begynder med at sige, at vi skal passe på, at det ikke er spejderdreng? Det er en unødvendig advarsel, vil jeg gerne sige til hr. Jørgen Estrup, men o.k., der er jo et radikalt bagland, som har det svært, og som, når de læser, hvad hr. Jørgen Estrup har sagt her i dag, skulle have en lille smule sukker på, så hr. Jørgen Estrup om det.

Jeg kan dog konstatere, at der er linet op her af samtlige ordførere og samtlige partier i en klar afvisning af et forslag, der må ramme forslagsstillerne i hovedet som en boomerang.

Jeg betragter denne debat som et håndslag til hjemmевærnets ledelse og afdelinger og hver enkelt mand og kvinde i hjemmевærnet, og foruden alle de udmærkede argumenter, der er disket op med af forsvarsministeren og en række af ordførerne af økonomisk og teknisk art, er der først og fremmest at sige, at den klare, jeg vil tillade mig at sige skarpe, afvisning af forslaget samtidig er en afstandtagen fra den mistillid, som forslaget er udtryk for, og som hr. Jørgen Estrup altså med den ene halvdel af sin tunge gerne ville bidrage til.

Jeg vil sige tak til de hjemmевærnsmedlemmer, som har våben hjemme. Jeg ved godt, det ikke er en absolut pligt, men jeg er sikker på, at de fleste af dem, der har våbnene hjemme, gør det af pligtfølelse, og det skylder samfundet dem faktisk tak for.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Nu er det jo en kendt sag, at hr. Arne Melchior og CD i almindelighed benytter enhver lejlighed til at komme i clinch med Det Radikale Venstre. Vi ved godt, at der er nogle begivenheder for 1½ års tid siden, som generer CD, og det lever vi da med; vi bærer ikke nag til CD, fordi de opfører sig sådan.

Men jeg vil gerne spørge hr. Arne Melchior, hvad det egentlig var, han mente med sine udtalelser om, at det burde jeg ikke have sagt, og at det var aldeles unødvendigt at advare om disse ting, man kunne frygte med hjemmевær-